

Lov om varmeforsynings hovedprincip om, at såvel kommunerne som energiministeren er forpligtet til at arbejde for gennemførelsen af de forsyningsmuligheder, der er de bedste ud fra en samfundsøkonomisk vurdering, bør klart fastholdes. I de områder, hvor det ikke er økonomisk bæredygtigt at nå ud med naturgasforsyning eller med fjernvarmeforsyning baseret på kraftvarme o.lign., bør samfundet imidlertid klart vedkende sig et ansvar for forsyningsituationen. Samtidig er det i disse mere spredt bebyggede områder – f.eks. også de mindre øsamfund – at de naturlige forudsætninger for udnyttelsen af vedvarende energi i særlig grad er til stede. Af disse grunde – og som en del af en egentlig teknologipolitisk og industripolitisk satsning – foreslås det derfor, at statsstøtten til zone 4-projekterne skal betragtes som midler, der ikke skal »trække fra« i den samfundsøkonomiske vurdering af de konkrete projekter. Denne betragtningsmåde er nødvendig, dersom man skal undgå en udvanding af lovens centrale begreb i en række sammenhænge, der er afgørende for udviklingen, samtidig med at en egentlig satsning på vedvarende energi i zone 4 skal forsøges i praksis.

Til punkt 4

De her anførte retningslinjer er naturligvis ikke udtømmende. Det afgørende er imidlertid, at tankegangen i disse retningslinjer lægges til grund i forbindelse med energiministerens udøvelse af sine beføjelser i forbindelse med varmeplanlægningen.

For elvarmens vedkommende er der den særlige bemærkning, at en ustyret udvikling i elvarmens udbredelse i zone 4 indebærer en nærliggende risiko for, at økonomien i lokale varmeforsyningsprojekter baseret på vedvarende energi distribueret i et fjernvarmenet bliver undermineret på forhånd, idet dækningsgraden i et givet område kan blive for lav. Derfor bør der anlægges et helhedssyn, og for at man kan undgå en blokering for udnyttelsen af lokale, vedvarende energikilder i opvarmningen bør der gennemføres et stop for udbredelsen af elvarme i områder, hvor der eksisterer rimelige forudsætninger for etablering eller udbygning af fjernvarmenet. Dette indebærer ikke nødvendigvis et definitivt nej til elvarme i disse områder, men rækkefølgen, i hvilken disse forhold vurderes og besluttet, kan være afgørende for, om udnyttelsen af vedvarende energi får en ærlig chance.

En gennemgående problemstilling i forbindelse med etableringen af enten elvarme eller opvarmning med vedvarende energi er behovet for en forstærket indsats for efterisolering. Balancepunk-

tet for, hvor meget det er hensigtsmæssigt at ofre på forsyningssystemet i forhold til, hvad forbruget kan reduceres med gennem øget isolering, må imidlertid findes i de enkelte projekter. Men denne sammenhæng gør det nødvendigt, at der fra statens side ved tildelingen af støtte tages hensyn hertil.

Til punkt 5

Erfaringen fra Projekt Landsbyenergi taler efter alt at dømme for, at andelsseleksformens bor danne grundlag for lokale energiforsyningsprojekter. Som alternativ form bør kommunerne naturligvis kunne stå for forsyningen. Hermed sikres det, at varme- og energiforsyningen i lokalmiljøerne er organiseret i overensstemmelse med, hvad der allerede er udbredt tradition for på andre forsyningsområder, ligesom der er lagt op til en direkte, lokal medleven og medindflydelse i projekterne.

Til punkt 6

Berøringsfladen mellem disse landsbyenergi projekter og den eksisterende forsyningsstruktur i el-sektoren består i, at der ud over varme også i mange tilfælde vil blive produceret elektricitet, bl.a. på kraftvarmeanlæg baseret på biogas og med vindmøller. Af denne grund, og for at undgå at udviklingen af vindmølleparker og store vindmøller bliver præget af en socialt set uheldig skattetænkning, foreslås det, at elforsyningslovens koncessionssystem udstrækkes til at gælde helt ned til produktionsenheder på 60 kW.

Når samfundet på en meget direkte måde yder en meget væsentlig støtte til etablering af f.eks. vindmølleparker, fordi denne produktionsteknologi ønskes udviklet og indplaceret i det samlede elforsyningssystem, forekommer det uforståeligt og uacceptabelt, dersom dette skulle give anledning til meget skæve privatøkonomiske konsekvenser som følge af, at man for vindmølleparkernes vedkommende fraveg de organisationsformer og den non-profit tankegang, elforsyningen i øvrigt almindeligvis er baseret på.

Til punkt 7

Forslaget indebærer, at oprettelsen af energikommissioner i kommunerne skal være en frivillig sag for kommunerne.

Til punkt 8

De ca. 200 mill. kr. årligt i de nærmest kommende år dækkes af den generelle støtteordning til vedvarende energi på 100 mill. kr., støtten til ener-